

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 listopada 2011 r. powódka Wspólnota Mieszkaniowa (...) przy ul. (...) w W. wniosła o zasądzenie od R. W. kwoty 9.355,16 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, iż lokal nr (...) położony w budynku przy ul. (...) w W. wchodzi w skład zasobów powodowej wspólnoty mieszkaniowej, zaś właścicielem tegoż lokalu jest R. W.. Powódka wskazała, iż R. W. zobowiązany był do wnoszenia zaliczek na koszty zarządzania nieruchomością wspólną (zaliczka A na bieżące koszty i zaliczka B na fundusz remontowy), jednakże nie wnosił tychże. Zadłużenie R. W. wynosi na dzień wniesienia pozwu 9.864,41 zł, na którą to kwotę składają się koszty zaliczek, odsetek oraz koszty poniesione przez powódkę w związku z prowadzonym postępowaniem sądowym II Nc 38122/10. (pozew – k. 2-5).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 listopada 2011 r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. II Wydział Cywilny orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. (nakaz zapłaty k. 42).

Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 2016 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W. z uwagi na śmierć R. W. w dniu 20 listopada 2011 r., uchylił nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 21 listopada 2011 r., zawiesił postępowanie w sprawie oraz podjął zawieszony postępowanie z udziałem kuratora spadku po zmarłym R. W. – adwokat Z. S.. (postanowienie – k. 55).

W piśmie z dnia 11 sierpnia 2016 r. kurator spadku po zmarłym R. W. – adwokat Z. S. wskazała, iż następczynią prawną po zmarłym była jego matka S. W., która zmarła jednak w dniu 22 czerwca 2015 r. w N.. Następcą prawnym tejże jest jej syn M. S. (1). (pismo – k. 67).

Pismem z dnia 28 września 2016 r. powódka dokonała rozszerzenia powództwa w ten sposób, że wniosła o zasądzenie od adwokat Z. S., kuratora nieobjętego spadku po dłużniku R. W. kwoty 52.398,66 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 9.903,55 zł od dnia 1 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty, od kwoty 9.356,16 zł od dnia 7 listopada 2011 roku do dnia zapłaty, od kwoty 33.139,95 zł od dnia 4 listopada 2011 r. do dnia zapłaty. Powódka wskazywała, iż R. W. nie regulował należności za zajmowany lokal w żadnym zakresie, zadłużenie na dzień 31 lipca 2016 r. wynosiło 52.398,66 zł. Powódka wyjaśniła, iż kwota 9.356,16 zł (wraz z odsetkami od dnia 7 listopada 2011 r. do dnia zapłaty) została zasądzona - uchylonym w niniejszej sprawie – nakazem zapłaty z dnia 21 listopada 2011 r., a tym samym została przez powódkę w pełni udowodniona. Kwota 33.139,95 zł (wraz z odsetkami od dnia 4 listopada 2011 r. do dnia zapłaty) została zasądzona na rzecz powódki nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 20 listopada 2015 r. wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w sprawie VI Nc-e (...). Wobec złożonego przez pozwanego sprzeciwu, postępowanie zostało przekazano do trybu zwykłego. Powódka jednakże z uwagi na chęć szybkiego zakończenia postępowania nie uzupełniła braków formalnych ówczesnego pozwu, zaś postępowanie zostało umorzone. W ocenie powódki umorzenie postępowania nie ma jednak wpływu na zasadność dochodzonych roszczeń i nie może ich dochodzić w odrębnym postępowaniu, tj. w postępowaniu niniejszym. Powódka uznała zatem, iż i ta kwota została przez nią już wykazana. Zaś kwota 9.903,55 zł (wraz z odsetkami od dnia 1 sierpnia 2016 r. do dnia zapłaty) wynika z bieżących należności za użytkowanie lokalu do czasu sprzedaży tegoż na licytacji komorniczej. (rozszerzenie powództwa – k. 71-75).

W odpowiedzi na pozew, wniesionej w dniu 14 października 2016 r. adwokat Z. S. kurator nieobjętego spadku po R. W. wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Kurator podniosła zarzut przedawnienia roszczenia w stosunku do należności wymagalnych w listopadzie 2011 r., wskazując iż w niniejszej sprawie winien mieć zastosowanie 3-letni okres przedawnienia. Kurator podała, iż wierzytelność z tytułu zaliczek ma charakter wierzytelności okresowej, zaś powódka nie wykazała jakoby nastąpiło

przerwanie biegu przedawnienia. Kurator wskazywała, iż wierzytelność dotycząca należności wymagalnych w listopadzie 2011 r. była przedawniona w chwili wytoczenia powództwa. Kurator zwróciła również uwagę na fakt, iż do momentu kiedy R. W. żył należności za lokal były przez niego regulowane, zaś wymagalność pierwszych zaległości datowana jest na listopad 2011 r., tj. miesiąc śmierci R. W.. W ocenie Kurator żądanie zapłaty za przedmiotowy lokal nr (...) stanowi nadużycia prawa, albowiem powodowa wspólnota mieszkaniowa miała wiedzę co do faktu śmierci R. W., a pomimo to kierowała do niego korespondencję oraz wezwania do zapłaty. Kurator wskazała również, że po 2011 roku R. W. nie korzystał już ze swojego lokalu, ani z części wspólnych nieruchomości. R. W. nie posiadał też bliskiej rodziny, która zajęła by się jego sprawami po jego śmierci. (odpowiedź na pozew – k. 170-171v.).

Na terminie rozprawy z dnia 7 listopada 2016 r. pełnomocnik powódki odnosząc się do zgłoszonego zarzutu przedawnienia wskazał, że postępowanie zostało wszczęte w 2011 r., a ponadto z uwagi na śmierć R. W. zostało zawieszona. Podnosił, iż pozwana w odpowiedzi na pozwem nie zakwestionowała wprost wysokości roszczenia. Kurator wnosila jak w odpowiedzi na pozew. (protokół z rozprawy – k. 187-187v.).

W piśmie przygotowawczym z dnia 21 listopada 2016 r. powódka dokonała sprecyzowania żądania pozwu, wskazując iż domaga się zapłaty za następujące okresy:

- 1) kwota 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 listopada 2010 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za listopad 2010 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 listopada 2010 r., wynikająca z uchwały nr 3/2010 z dn. 25 kwietnia 2010 r.;
- 2) kwota 746,86 zł wraz z odsetkami od dnia 11 grudnia 2010 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za grudzień 2010 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 grudnia 2010 r., wynikająca z uchwały nr 3/2010 z dn. 25 kwietnia 2010 r., z uwzględnieniem rozliczenia świadczeń za rok 2010;
- 3) kwota 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za styczeń 2011 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 stycznia 2011 r., wynikająca z uchwały nr 3/2010 z dn. 25 kwietnia 2010 r.;
- 4) kwota 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lutego 2011 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za luty 2011 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 lutego 2011 r., wynikająca z uchwały nr 3/2010 z dn. 25 kwietnia 2010 r.;
- 5) kwota 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 marca 2011 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za marzec 2011 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 marca 2011 r., wynikająca z uchwały nr 3/2010 z dn. 25 kwietnia 2010 r.;
- 6) kwota 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 kwietnia 2011 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za kwiecień 2011 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 kwietnia 2011 r., wynikająca z uchwały nr 3/2011 z dn. 25 marca 2011 r.;
- 7) kwota 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 maja 2011 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za maj 2011 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 kwietnia 2011 r., wynikająca z uchwały nr 3/2011 z dn. 25 marca 2011 r.;
- 8) kwota 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 czerwca 2011 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za czerwiec 2011 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 czerwca 2011 r., wynikająca z uchwały nr 3/2011 z dn. 25 marca 2011 r.;
- 9) kwota 729,04 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lipca 2011 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za lipiec 2011 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 lipca 2011 r., wynikająca z uchwały nr 3/2011 z dn. 25 marca 2011 r.;
- 10) kwota 729,04 zł wraz z odsetkami od dnia 11 sierpnia 2011 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za sierpień 2011 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 sierpnia 2011 r., wynikająca z uchwały nr 3/2011 z dn. 25 marca 2011 r.;
- 11) kwota 729,04 zł wraz z odsetkami od dnia 11 września 2011 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za wrzesień 2011 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 września 2011 r., wynikająca z uchwały nr 3/2011 z dn. 25 marca 2011 r.;

- 12) kwota 729,04 zł wraz z odsetkami od dnia 11 października 2011 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za październik 2011 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 października 2011 r., wynikająca z uchwały nr 3/2011 z dn. 25 marca 2011 r.;
- 13) kwota 729,04 zł wraz z odsetkami od dnia 11 listopada 2011 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za listopad 2011 r. w wysokości 730,02 zł płatnej do dnia 10 listopada 2011 r., wynikająca z uchwały nr 3/2011 z dn. 25 marca 2011 r.;
- 14) kwota 603,17 zł wraz z odsetkami od dnia 11 grudnia 2011 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za grudzień 2011 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 grudnia 2011 r., wynikająca z uchwały nr 3/2011 z dn. 25 marca 2011 r. z uwzględnieniem rozliczenia świadczeń za rok 2011;
- 15) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za styczeń 2012 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 stycznia 2012 r., wynikająca z uchwały nr 3/2011 z dn. 25 marca 2011 r.;
- 16) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lutego 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za luty 2012 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 lutego 2012 r., wynikająca z uchwały nr 3/2011 z dn. 25 marca 2011 r.;
- 17) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 marca 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za marzec 2012 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 marca 2012 r., wynikająca z uchwały nr 3/2011 z dn. 25 marca 2011 r.;
- 18) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 kwietnia 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za kwiecień 2012 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 kwietnia 2012 r., wynikająca z uchwały nr 3/2012 z dn. 27 lutego 2012 r.;
- 19) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 maja 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za maj 2012 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 maja 2012 r., wynikająca z uchwały nr 3/2012 z dn. 27 lutego 2012 r.;
- 20) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 czerwca 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za czerwiec 2012 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 czerwca 2012 r., wynikająca z uchwały nr 3/2012 z dn. 27 lutego 2012 r.;
- 21) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lipca 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za lipiec 2012 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 lipca 2012 r., wynikająca z uchwały nr 3/2012 z dn. 27 lutego 2012 r.;
- 22) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za sierpień 2012 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 sierpnia 2012 r., wynikająca z uchwały nr 3/2012 z dn. 27 lutego 2012 r.;
- 23) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 września 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za wrzesień 2012 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 września 2012 r., wynikająca z uchwały nr 3/2012 z dn. 27 lutego 2012 r.;
- 24) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 października 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za październik 2012 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 października 2012 r., wynikająca z uchwały nr 3/2012 z dn. 27 lutego 2012 r.;
- 25) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 listopada 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za listopad 2012 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 listopada 2012 r., wynikająca z uchwały nr 3/2012 z dn. 27 lutego 2012 r.;
- 26) kwota 359,29 zł wraz z odsetkami od dnia 11 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za grudzień 2012 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 kwietnia 2012 r., wynikająca z uchwały nr 3/2012 z dn. 27 lutego 2012 r., z uwzględnieniem rozliczenia świadczeń za rok 2012;
- 27) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za styczeń 2013 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 stycznia 2013 r., wynikająca z uchwały nr 3/2012 z dn. 27 lutego 2012 r.;

- 28) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lutego 2013 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za luty 2013 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 lutego 2013 r., wynikająca z uchwały nr 3/2012 z dn. 27 lutego 2012 r.;
- 29) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 marca 2013 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za marca 2013 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 marca 2013 r., wynikająca z uchwały nr 3/2012 z dn. 27 lutego 2012 r.;
- 30) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za kwiecień 2013 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 kwietnia 2013 r., wynikająca z uchwały nr 3/2013 z dn. 19 marca 2013 r.;
- 31) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 maja 2013 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za maj 2013 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 maja 2013 r., wynikająca z uchwały nr 3/2013 z dn. 19 marca 2013 r.;
- 32) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za czerwiec 2013 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 czerwca 2013 r., wynikająca z uchwały nr 3/2013 z dn. 19 marca 2013 r.;
- 33) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lipca 2013 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za lipiec 2013 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 lipca 2013 r., wynikająca z uchwały nr 3/2013 z dn. 19 marca 2013 r.;
- 34) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 sierpnia 2013 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za sierpień 2013 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 sierpnia 2013 r., wynikająca z uchwały nr 3/2013 z dn. 19 marca 2013 r.;
- 35) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 września 2013 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za wrzesień 2013 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 września 2013 r., wynikająca z uchwały nr 3/2013 z dn. 19 marca 2013 r.;
- 36) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 października 2013 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za październik 2013 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 października 2013 r., wynikająca z uchwały nr 3/2013 z dn. 19 marca 2013 r.;
- 37) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 listopada 2013 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za listopad 2013 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 listopada 2013 r., wynikająca z uchwały nr 3/2013 z dn. 19 marca 2013 r.;
- 38) kwota 752,52 zł wraz z odsetkami od dnia 11 grudnia 2013 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za grudzień 2013 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 grudnia 2013 r., wynikająca z uchwały nr 3/2013 z dn. 19 marca 2013 r., z uwzględnieniem rozliczenia świadczeń za rok 2013;
- 39) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za styczeń 2014 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 stycznia 2014 r., wynikająca z uchwały nr 3/2013 z dn. 27 lutego 2012 r.;
- 40) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lutego 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za luty 2014 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 lutego 2014 r., wynikająca z uchwały nr 3/2013 z dn. 19 marca 2013 r.;
- 41) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 marca 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za marca 2014 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 marca 2014 r., wynikająca z uchwały nr 3/2013 z dn. 19 marca 2013 r.;
- 42) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 kwietnia 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za kwiecień 2014 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 kwietnia 2014 r., wynikająca z uchwały nr 3/2014 z dn. 11 marca 2014 r.;
- 43) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 maja 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za maj 2014 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 maja 2014 r., wynikająca z uchwały nr 3/2014 z dn. 11 marca 2014 r.;
- 44) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 czerwca 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za czerwiec 2014 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 czerwca 2014 r., wynikająca z uchwały nr 3/2014 z dn. 11 marca 2014 r.;

- 45) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lipca 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za lipiec 2014 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 lipca 2014 r., wynikająca z uchwały nr 3/2014 z dn. 11 marca 2014 r.;
- 46) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za sierpień 2014 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 sierpnia 2014 r., wynikająca z uchwały nr 3/2014 z dn. 11 marca 2014 r.;
- 47) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 września 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za wrzesień 2014 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 września 2014 r., wynikająca z uchwały nr 3/2014 z dn. 11 marca 2014 r.;
- 48) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 października 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za październik 2014 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 października 2014 r., wynikająca z uchwały nr 3/2014 z dn. 11 marca 2014 r.;
- 49) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 listopada 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za listopad 2014 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 listopada 2014 r., wynikająca z uchwały nr 3/2014 z dn. 11 marca 2014 r.;
- 50) kwota 561,53 zł wraz z odsetkami od dnia 11 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za grudzień 2014 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 grudnia 2014 r., wynikająca z uchwały nr 3/2014 z dn. 11 marca 2014 r., z uwzględnieniem rozliczenia świadczeń za rok 2014;
- 51) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za styczeń 2015 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 stycznia 2015 r., wynikająca z uchwały nr 3/2014 z dn. 11 marca 2014 r.;
- 52) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lutego 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za luty 2015 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 lutego 2015 r., wynikająca z uchwały nr 3/2014 z dn. 11 marca 2014 r.;
- 53) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 marca 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za marca 2015 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 marca 2015 r., wynikająca z uchwały nr 3/2014 z dn. 11 marca 2014 r.;
- 54) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 kwietnia 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za kwiecień 2015 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 kwietnia 2015 r., wynikająca z uchwały nr 3/2015 z dn. 11 marca 2015 r.;
- 55) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 maja 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za maj 2015 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 maja 2015 r., wynikająca z uchwały nr 3/2015 z dn. 11 marca 2015 r.;
- 56) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za czerwiec 2015 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 czerwca 2015 r., wynikająca z uchwały nr 3/2015 z dn. 11 marca 2015 r.;
- 57) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lipca 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za lipiec 2015 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 lipca 2015 r., wynikająca z uchwały nr 3/2015 z dn. 11 marca 2015 r.;
- 58) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za sierpień 2015 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 sierpnia 2015 r., wynikająca z uchwały nr 3/2015 z dn. 11 marca 2015 r.;
- 59) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za wrzesień 2015 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 września 2015 r., wynikająca z uchwały nr 3/2015 z dn. 11 marca 2015 r.;
- 60) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 października 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za październik 2015 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 października 2015 r., wynikająca z uchwały nr 3/2015 z dn. 11 marca 2015 r.;
- 61) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 listopada 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za listopad 2015 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 listopada 2015 r., wynikająca z uchwały nr 3/2015 z dn. 11 marca 2015 r.;

62) kwota 663,63 zł wraz z odsetkami od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za grudzień 2015 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 grudnia 2015 r., wynikająca z uchwały nr 3/2015 z dn. 11 marca 2015 r., z uwzględnieniem rozliczenia świadczeń za rok 2015;

63) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za styczeń 2016 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 stycznia 2016 r., wynikająca z uchwały nr 3/2015 z dn. 11 marca 2015 r.;

64) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lutego 2016 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za luty 2016 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 lutego 2016 r., wynikająca z uchwały nr 3/2015 z dn. 11 marca 2015 r.;

65) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 marca 2016 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za marca 2016 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 marca 2016 r., wynikająca z uchwały nr 3/2015 z dn. 11 marca 2015 r.;

66) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za kwiecień 2016 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 kwietnia 2016 r., wynikająca z uchwały nr 3/2016 z dn. 18 marca 2016 r.;

67) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 maja 2016 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za maj 2016 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 maja 2016 r., wynikająca z uchwały nr 3/2016 z dn. 18 marca 2016 r.;

68) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za czerwiec 2016 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 czerwca 2016 r., wynikająca z uchwały nr 3/2016 z dn. 18 marca 2016 r.;

69) kwota 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lipca 2016 r. do dnia zapłaty – tytułem zaliczki za lipiec 2016 r. w wysokości 629,22 zł płatnej do dnia 10 lipca 2016 r., wynikająca z uchwały nr 3/2016 z dn. 18 marca 2016 r. (pismo przygotowawcze powoda – k. 196-201).

W piśmie procesowym z dnia 22 grudnia 2016 r. adwokat Z. S. kurator nieobjętego spadku po R. W. podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie, w tym zarzut przedawnienia w stosunku do należności wymagalnych do dnia 11 kwietnia 2013 r. (pismo procesowe Kurator – k. 207-208).

Na terminie rozprawy z dnia 14 lutego 2017 r. pełnomocnik powodowej wspólnoty mieszkaniowej oświadczył, iż roszczenia dochodzone w elektronicznym postępowaniu upominawczym (dalej: (...)), które na skutek modyfikacji są dochodzone również w niniejszym postępowaniu to nie są te same roszczenia których dotyczył niniejszy pozew pierwotnie jak i roszczenia dodane 31 sierpnia 2016 r. Powódka dochodzi bowiem w niniejszym postępowaniu trzech grup należności, pierwsza to są należności objęte pierwotnym pozewem w niniejszej sprawie, druga to są roszczenia dochodzone uprzednio w (...), a trzecia to są roszczenia bieżące do czasu sprzedania lokalu. Sprzedaż lokalu zaś miała miejsce w trybie egzekucji. Powódka dochodzi kosztów zarządu, które są należne niezależnie czy ktoś z lokalu korzysta czy nie. Zwolnienia z obowiązku ponoszenia czy ograniczenia tych kosztów mogą być udzielone w uchwale zarządu wspólnoty mieszkaniowej. Odnosząc się do zarzutu przedawnienia pełnomocnik powódki zwrócił uwagę na trzy kwestie, tj. po pierwsze powódka dochodzi trzech grup roszczeń, w każdej z tych grup bieg terminu przedawnienia został przerwany. W szczególności wobec roszczeń w (...). Z ostrożności procesowej pełnomocnik powódki podniósł zarzut zawieszenia biegu przedawnienia w okresie od śmierci R. W. do czasu ustanowienia kuratora spadku, na mocy art. 121 pkt. 4 k.c. Pełnomocnik pozwanego podtrzymywał dotychczasowe stanowisko w sprawie. (protokół z rozprawy – k. 214-216).

W załączniku do protokołu rozprawy z dnia 14 lutego 2017 r. złożonym już po zamknięciu rozprawy, adwokat Z. S. kurator nieobjętego spadku po R. W. podtrzymywała dotychczasowe stanowisko w sprawie, kwestionując roszczenie powódki zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Kurator wskazywała na nieudowodnienie przez powódkę roszczenia, albowiem dołączone dokumenty nie wykazują zasadności dochodzonych roszczeń, a ponadto dochodzenie ich w dużej części stoi w sprzeczności z art. 5 k.c. Kurator podtrzymywała zarzut przedawnienia części roszczeń. Kurator odnosząc się do dochodzonej kwoty 9.355,16 zł wskazała, iż z dołączonych do akt sprawy dokumentów wynika, iż kwota zaliczek za używanie lokalu za okres od 11 listopada 2010 r. do 11 października 2011 r. winna wynosić 369,56

zł, a nie ok. 730 zł miesięcznie i winna wynosić łącznie 8.773,16 zł. Odnosząc się do kwot 33.139,95 zł oraz 9.903,55 zł Kurator wskazywała, iż w niniejszym postępowaniu kwoty te nie zostały przez powódkę udowodnione, a nawet jeżeli uznać je za udowodnione, to winny wynosić odpowiednio 26.915,91 zł i 8.843,49 zł – co wynika z uchwał wspólnoty mieszkaniowej nr: (...), (...), (...), (...), (...), (...). Kurator wskazała, iż w okresie od 25 marca 2011 r. do dnia 19 marca 2013 r. miesięczna kwota zaliczek winna wynosić 369,56 zł, zaś w okresie od 19 marca 2013 r. do dnia 11 lipca 2016 r. - 412,84 zł. Kurator podnosiła, iż z w/w uchwał wspólnoty mieszkaniowej nie wynikają opłaty związane ze świadczeniami obejmującymi koszty CO. Kurator zwróciła również uwagę na fakt, iż w okresie od 20 listopada 2011 r. do lipca 2016 r. nikt w lokalu tym nie zamieszkiwał, a więc lokal ten nie generował żadnych kosztów, tj. CO, podgrzanie zimnej wody, zimnej wody, nieczystości. W ocenie Kurator zaliczki na te opłaty nie zostały zużyte, a więc żądanie ich zapłaty narusza treść art. 5 k.c. Ponadto odnosząc się do zarzutu przedawnienia Kurator wskazała, iż postępowanie po (...) zostało prawomocnie umorzone wobec nieuzupełnienia braków formalnych pozwu, a zatem nie wywarło żadnych skutków prawnych, tym samym nie doszło do przerwania biegu przedawnienia. Kurator podniosła, iż nawet gdyby uznać fakt przerwania biegu przedawnienia, to dotyczy on jedynie części zaliczek. (załącznik do protokołu – k. 217-225)

W załączniku do protokołu rozprawy z dnia 14 lutego 2017 r. złożonym już po zamknięciu rozprawy, powodowa wspólnota mieszkaniowa podtrzymywała dotychczasowe stanowisko w sprawie. (załącznik do protokołu – k. 204-205).

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

R. W. był właścicielem lokalu nr (...) w budynku przy ul. (...) w W. o powierzchni 86,55 m², wraz z udziałem wynoszącym (...) w prawie użytkownika wieczystego oraz częściach wspólnych budynku. Lokal ten wchodzi w zasób Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w W.. (okoliczności bezsporne, a nadto dowody: odpis zwykły KW nr (...) – k. 6-9, wydruk z (...) dot. KW nr (...) – k. 76-101)

Uchwałą właścicieli lokali nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. nr (...) z dnia 26 kwietnia 2010 r. w sprawie zatwierdzenia rocznego planu gospodarczego na rok 2010 ustalono: zaliczkę eksploatacyjną w wysokości 1,77 zł/m² powierzchni użytkowej lokalu oraz zaliczkę na fundusz remontowy w wysokości 2,50 zł. Uchwała wchodziła w życie z dniem jej podjęcia. (dowody: uchwała nr 3/2010 wraz z listą do głosowania – k. 10-11, plan gospodarczy na rok 2010 – k. 12-13).

Opłaty eksploatacyjne za lokal nr (...) przy ul. (...) w W. od dnia 1 czerwca 2010 r. wynosiły 730,02 zł (zaliczka na koszty zarządu – 153,19 zł, zaliczka na świadczenia - 360,45 zł, wpłata na fundusz remontowy – 216,38 zł). (dowody: zawiadomienie o opłatach – k. 19).

Uchwałą właścicieli lokali nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. nr (...) z dnia 25 marca 2011 r. w sprawie zatwierdzenia rocznego planu gospodarczego na rok 2011 ustalono: zaliczkę eksploatacyjną w wysokości 1,77 zł/m² powierzchni użytkowej lokalu oraz zaliczkę na fundusz remontowy w wysokości 2,50 zł. Uchwała wchodziła w życie z dniem jej podjęcia. (dowody: uchwała nr 3/2011 wraz z listą do głosowania – k. 24-25, plan gospodarczy na rok 2011 – k. 26-27).

Pismem z dnia 20 czerwca 2011 r. wspólnota mieszkaniowa wezwała R. W. do zapłaty kwoty 5.833,12 zł tytułem nieuregulowanych należności za utrzymanie części wspólnych i świadczeń za lokal nr (...) za okres 1 listopada 2010 r. – 31 maja 2011 r. (dowody: wezwanie do zapłaty – k. 15).

Opłaty eksploatacyjne za lokal nr (...) przy ul. (...) w W. od dnia 1 lipca 2011 r. wynosiły 729,04 zł (zaliczka na koszty zarządu – 153,19 zł, zaliczka na świadczenia - 359,47 zł, wpłata na fundusz remontowy – 216,38 zł). (dowody: zawiadomienie o opłatach – k. 18).

Na dzień 31 października 2011 r. zadłużenie R. W. z tytułu użytkownika lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. wynosiło 9.355,16 zł. (dowody: specyfikacja zapisów na koncie – k. 22-23).

Pismem z dnia 2 listopada 2011 r. wspólnota mieszkaniowa wezwała R. W. do zapłaty kwoty 9.864,41 zł tytułem nieuregulowanych należności za utrzymanie części wspólnych i świadczeń za lokal nr (...) za okres 1 listopada 2010 r. – 30 października 2011 r. (dowody: wezwanie do zapłaty – k. 14).

R. W. zmarł w dniu 20 listopada 2011 roku, od tej daty w w/w lokalu mieszkalnym nikt nie zamieszkiwał. (okoliczności bezsporne, a nadto dowód: kserokopia odpisu skróconego aktu zgonu – k. 53, zeznania świadka H. G. – k. 214v., zeznania świadka I. P. – k. 215-215v)

Uchwałą właścicieli lokali nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. nr (...) z dnia 27 lutego 2012 r. w sprawie zatwierdzenia rocznego planu gospodarczego na rok 2013 ustalono: zaliczkę eksploatacyjną w wysokości 1,77 zł/m² powierzchni użytkowej lokalu oraz zaliczkę na fundusz remontowy w wysokości 2,50 zł w miesiącach styczeń – luty oraz 3,00 zł od miesiąca marca. Uchwała wchodziła w życie z dniem jej podjęcia. (dowody: uchwała nr 3/2012 – k. 116).

W związku z tym, że lokal nie był zamieszkały Wspólnota z własnej inicjatywy obniżyła zaliczkę na opłaty eksploatacyjne o około 100 zł. Na obniżenie składała się zaliczka za zużycie wody i śmieci. Opłaty eksploatacyjne za lokal nr (...) przy ul. (...) w W. od dnia 1 marca 2012 r. wynosiły 629,22 zł (zaliczka na koszty zarządu – 153,19 zł, zaliczka na świadczenia – 216,38 zł, wpłata na fundusz remontowy – 259,65 zł). (dowody: zawiadomienie o opłatach – k. 142, zeznania świadka I. P. k. 215 – 215v).

Uchwałą właścicieli lokali nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. nr (...) z dnia 19 marca 2013 r. w sprawie zatwierdzenia rocznego planu gospodarczego na rok 2013 ustalono: zaliczkę eksploatacyjną w wysokości 1,77 zł/m² powierzchni użytkowej lokalu oraz zaliczkę na fundusz remontowy w wysokości 3,00 zł. Uchwała wchodziła w życie z dniem jej podjęcia. (dowody: uchwała nr 3/2013 – k. 113, plan gospodarczy na rok 2013 – k. 114-115).

Uchwałą właścicieli lokali nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. nr (...) z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie zatwierdzenia rocznego planu gospodarczego na rok 2014 ustalono: zaliczkę eksploatacyjną w wysokości 1,77 zł/m² powierzchni użytkowej lokalu oraz zaliczkę na fundusz remontowy w wysokości 3,00 zł. Uchwała wchodziła w życie z dniem jej podjęcia. (dowody: uchwała nr 3/2014 - k. 110, plan gospodarczy na rok 2014 – k. 111-112).

Postanowieniem z dnia 30 maja 2014 r. (prawomocnym z dniem 27 czerwca 2014 r.) Sąd Rejonowy dla Warszawy - Mokotowa w W. wydanym w sprawie XVI Ns 455/14 ustanowił kuratora nieobjętego spadku po R. W. w osobie adwokata Z. S.. (okoliczności bezsporne, a nadto dowód: postanowienie k. 167-168)

Uchwałą właścicieli lokali nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. nr (...) z dnia 23 marca 2015 r. w sprawie zatwierdzenia rocznego planu gospodarczego na rok 2015 ustalono: zaliczkę eksploatacyjną w wysokości 1,77 zł/m² powierzchni użytkowej lokalu oraz zaliczkę na fundusz remontowy w wysokości 3,00 zł. Uchwała wchodziła w życie z dniem jej podjęcia. (dowody: uchwała nr 3/2015 wraz z listą do głosowania – k. 106-107, plan gospodarczy na rok 2015 – k. 108-109).

Opłaty eksploatacyjne za lokal nr (...) przy ul. (...) w W. od dnia 1 maja 2015 r. wynosiły 629,22 zł (zaliczka na koszty zarządu – 153,19 zł, zaliczka na świadczenia – 216,38 zł, wpłata na fundusz remontowy – 259,65 zł). (dowody: zawiadomienie o opłatach – k. 125).

W dniu 4 listopada 2015 r. Wspólnota Mieszkaniowa (...) przy ul. (...) w W. wniosła do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko Z. S. jako kuratorowi spadku po R. W. o zapłatę kwoty 33.139,95 zł tytułem nieuiszczonych opłat eksploatacyjnych za lokal nr (...) przy ul. (...) w W. za okres listopad 2011 – maj 2015.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 listopada 2015 r. w sprawie VI Nc-e (...) Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu. Na skutek złożonego

sprzeciwu od nakazu zapłaty, sprawa została przekazana do rozpoznania do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie.

Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 r. w sprawie VI C 496/16 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie umorzył postępowanie w sprawie z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych pozwu złożonego w (...). (dowody: pozew, nakaz zapłaty, sprzeciw, postanowienie o umorzenie w (...) k. 143-158).

Uchwałą właścicieli lokali nieruchomości położonej przy ul. (...) w W. nr (...) z dnia 18 marca 2016 r. w sprawie zatwierdzenia rocznego planu gospodarczego na rok 2016 ustalono: zaliczkę eksploatacyjną w wysokości 1,77 zł/m² powierzchni użytkowej lokalu oraz zaliczkę na fundusz remontowy w wysokości 3,00 zł. Uchwała wchodziła w życie z dniem jej podjęcia. (dowody: uchwała nr 3/2016 wraz z listą do głosowania – k. 102 i 105, plan gospodarczy na rok 2016 – k. 103-104).

Z uwagi na zadłużenie związane z nieuiszczaniem zaliczek miesięcznych za używanie lokalu, lokal ten został sprzedany w drodze licytacji komorniczej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Mokotowa w W. K. Ł. w sprawie KM 4858/15. Postanowieniem Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. z dnia 3 czerwca 2016 r. wydanym w sprawie XVI Co 178/16 przysądzono własność tegoż lokalu A. B. i J. B.. (okoliczności bezsporne, a nadto dowody: odpis zwykły KW nr (...) – k. 6-9, wydruk z (...) dot. KW nr (...) – k. 76-101, obwieszczenia o licytacji – k. 117-119)

Powyższy stan faktyczny był co do zasady bezsporny pomiędzy stronami i został ustalony w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach sprawy, a wymienione w toku dotychczasowych rozważań. Dokumenty te nie były kwestionowane przez strony, jak również Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności. Wiarygodność złożonych dowodów potwierdza także fakt, iż treść ich koresponduje ze zgodnymi twierdzeniami stron co do stanu faktycznego niniejszej sprawy.

Wskazać należy, iż Sąd pominął część stanowisk stron przedstawione w załącznikach do protokołu z rozprawy z dnia 14 lutego 2017 roku, albowiem pisma te złożone zostały już po zamknięciu rozprawy. Zgodnie bowiem z art. 316 § 1 k.p.c. po zamknięciu rozprawy sąd wydaje wyrok, biorąc za podstawę rozstrzygnięcia stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Zatem sąd nie może rozstrzygać o roszczeniu zgłoszonym już po zamknięciu rozprawy, nie może także uwzględniać tych twierdzeń stron, które zgłoszono po raz pierwszy po zamknięciu rozprawy. Tymczasem do zamknięcia rozprawy pozwana nie kwestionowała powództwa tak co do zasady jak i wysokości oraz przedstawionych przez powoda dowodów opierając stanowisko na zarzucie przedawnienia i zarzucie naruszenia prawa podmiotowego.

Oceniając zeznania świadków Sąd miał na względzie, że były one wzajemnie spójne, logiczne i jednoznaczne, co przemawiało za ich wiarygodnością.

Zeznania R. J. i M. S. (2) w imieniu powodowej Wspólnoty nie wniosły nic istotnego do sprawy. Członkowie Zarządu nie posiadali szczegółowej wiedzy tak dotyczącej wysokości należności z tytułu użytkowania lokalu jak i sytuacji życiowej i finansowej R. W..

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jest częściowo zasadne i w takim zakresie podlegało ono uwzględnieniu.

Powództwo w niniejszej sprawie zostało oparte na twierdzeniu, iż R. W. nie uiszczał zaliczek na koszty eksploatacji i funduszu remontowego lokalu nr (...) położonego na nieruchomości należącej do Wspólnoty Mieszkaniowej (...) przy ul. (...) w W., czym doprowadził do powstania zadłużenia w łącznej wysokości 52.398,66 zł tj. 9.356,16 zł za okres od listopada 2010 r. do października 2011 r., 33.139,95 zł za okres od listopada 2011 r. do kwietnia 2015 r. oraz 9.903,55 zł od maja 2015 r. do lipca 2016 r. (do dnia kiedy przedmiotowy lokal został nabyty przez osoby trzecie w drodze sprzedaży licytacyjnej).

Zgodnie z art. 14 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali na koszty zarządu nieruchomością wspólną składają się w szczególności: 1) wydatki na remonty i bieżącą konserwację, 2) opłaty za dostawę energii elektrycznej i ciepłej, gazu i wody, w części dotyczącej nieruchomości wspólnej, oraz opłaty za antenę zbiorczą i windę, 3) ubezpieczenia, podatki i inne opłaty publicznoprawne, chyba że są pokrywane bezpośrednio przez właścicieli poszczególnych lokali, 4) wydatki na utrzymanie porządku i czystości, 5) wynagrodzenie członków zarządu lub zarządcy. Celem pokrycia wydatków i ciężarów związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej może zostać wyodrębniony przez wspólnotę fundusz remontowy. Jednocześnie członkowie Wspólnoty Mieszkaniowej obowiązani są wносить zaliczki na fundusz remontowy, gdyż źródłem pozyskiwania pieniędzy na remonty są między innymi wpłaty właścicieli lokali na fundusz remontowy. W literaturze przedmiotu, jak i orzecznictwie nie budzi ponadto wątpliwości, że właściciele mogą podjąć każdą uchwałę, która dotyczy spraw wspólnoty oraz nie pozostaje w sprzeczności z porządkiem prawnym i zasadami współżycia społecznego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 12 lipca 2006 r., I ACa 183/06, opubl. LEX nr 279981). Zgodnie zaś z art. 15 ustawy właściciele lokali uiszczają zaliczki w formie bieżących opłat, płatne z góry do 10 dnia każdego miesiąca. Należy też wskazać, iż koszty utrzymanie nieruchomości wspólnej (ciężary wydatki) obciążają właścicieli w stosunku do ich udziałów (art. 12), zaś wydatki związane z ich lokalem ponosi w całości właściciel (art. 13). Jeśli, którekolwiek z tych kosztów pokryłaby Wspólnota w miejsce właściciela, to w takim wypadku po stronie właściciela dochodziłoby do bezpodstawnego wzbogacenia na skutek zaoszczędzenia wydatku, jaki powinien ponieść (art. 405 kc). Z kolei jak wynika z treści art. 17 w/w ustawy, za zobowiązania dotyczące nieruchomości wspólnej odpowiada wspólnota mieszkaniowa bez ograniczeń, a każdy właściciel lokalu - w części odpowiadającej jego udziałowi w tej nieruchomości.

Konkludując powyższą część rozważań stwierdzić należy, że obowiązek zapłaty kosztów zarządu spoczywa na każdym właścicielu lokalu z mocy ustawy i w oparciu o wartości ustalone uchwałami wspólnoty mieszkaniowej, powstaje on ex lege z chwilą wyodrębnienia lokalu, a płatność ta staje się zaległością 11-go dnia każdego miesiąca. Przepisy art. 13 i art. 15 powołanej ustawy konstytuują obowiązek partycypowania w kosztach związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, w tym także kosztach zarządu tą powierzchnią. Wartość obciążeń z tego tytułu ustalają większością głosów członkowie wspólnoty przez stosowną uchwałę właścicieli. A zatem, każdy z właścicieli ma obowiązek comiesięcznego regulowania opłat z tytułu zarządzania częściami wspólnymi nieruchomości (z góry do dziesiątego dnia każdego miesiąca), niezależnie od tego, czy właściciel jest wzywany do zapłaty, czy też nie. Powyższe oznaczają, że od 11-go dnia każdego miesiąca Wspólnota Mieszkaniowa ma prawo naliczać odsetki ustawowe za opóźnienie. W przypadku Wspólnoty Mieszkaniowej przy ul. (...) w W. zarówno obowiązek uiszczania zaliczek eksploatacyjnych oraz zaliczek na fundusz remontowy i zaliczek na media zostały ustalone uchwałami właścicieli lokali, będącymi członkami Wspólnoty Mieszkaniowej. Uchwały ustalające wysokość tych zaliczek podjęte zostały większością głosów, nie zostały uchylone, w tym nie zostały zaskarżone przez pozwanego.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że pierwotnie pozwany R. W., jako właściciel lokalu, stanowiącego przedmiot odrębnej własności nieruchomości lokalowej w budynku mieszkalnym przy ul. (...) w W. był zobowiązany do uiszczania comiesięcznych zaliczek na poczet kosztów zarządu, świadczeń oraz wpłat na fundusz remontowy, których wysokość określała wspólnota w corocznych uchwałach - załączonych do pozwu. Po jego śmierci obowiązek ten obciążał spadek.

W tym miejscu podnieść należy, że w niniejszym postępowaniu Sąd nie bada zasadności i wysokości wprowadzenia takich, czy innych stawek opłat związanych z lokalem, które zostały uchwalone przez członków wspólnoty mieszkaniowej. Wielkością zaliczek i możliwością ich zróżnicowania w stosunku do różnych właścicieli lokali zajmował się Sąd Najwyższy, a stanowisko w tej kwestii wyraził m. in. w wyroku z dnia 20 czerwca 1997 r., II CKN 226/97, OSNC 1998, nr 1, poz. 6, o treści: „Wynikający z art. 12 ust. 2 w związku z art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. 1994 r. Nr 85 poz. 388) obowiązek właścicieli lokali ponoszenia w określonym stosunku wydatków związanych z utrzymaniem ich lokali nie oznacza konieczności określania skali tych obciążeń w jednakowej, dla wszystkich tożsamej kwotowo, wysokości za 1 m² powierzchni lokalu. Konsekwencją powyższego jest możliwość określenia w uchwale zaliczek w zróżnicowanej wysokości wobec poszczególnych kategorii zobowiązanych”. W uzasadnieniu do tego wyroku SN stwierdził, że zgodnie z art. 15 ust. 1 u.w.l., „obowiązek właścicieli lokali uiszczania

zaliczek w formie bieżących opłat płatnych miesięcznie jest ustawowo określonym sposobem pokrywania przez właścicieli lokali kosztów zarządu nieruchomością wspólną, na które składają się w szczególności wydatki i ciężary wymienione w art. 14 tejże ustawy. Ponieważ zaliczka stanowi jedynie sposób pokrywania kosztów zarządu, przeto jej wysokość powinna zostać określona na podstawie dotychczasowych wydatków na ten cel, a zatem musi być ona bezpośrednią funkcją tych kosztów.

Wskazać należy ponadto, iż z uwagi na śmierć R. W., Tutejszy Sąd ustalił kuratora spadku po nieobjętym spadku po R. W., którym została adwokat Z. S.. Kurator spadku powoływany jest przez sąd spadku, gdy zachodzi taka potrzeba, do czasu objęcia spadku (art. 666 § 1 k.p.c.). Zgodnie z art. 667 k.p.c., kurator spadku powinien starać się o wyjaśnienie, kto jest spadkobiercą i zawiadomić spadkobierców o otwarciu spadku. Zarządza majątkiem spadkowym pod nadzorem sądu spadku, przy czym do sprawowania zarządu stosuje się odpowiednio przepisy o zarządzie w toku egzekucji z nieruchomości. Wskazuje się, że z art. 667 § 2 w związku z art. 935 k.p.c. wynika, iż kurator spadku dokonuje czynności związanych ze sprawowaniem zarządu we własnym imieniu. O statusie zastępcy pośredniego świadczy też fakt, że jest stroną w postępowaniu (może pozywać i być pozywany w sprawach związanych z zarządaniem spadkiem) oraz można od niego zasądzić świadczenie (art. 837 k.p.c.). W uchwale Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2008 r., III CZP 12/08 (OSNC 2009, nr 6, poz. 78) wskazano, że kurator spadku jest stroną (uczestnikiem postępowania), z tym że nie broni własnych interesów, lecz działa na rzecz spadkobierców. Sąd Najwyższy odwołał się do konieczności – gdy jako strona występuje podmiot niebędący stroną stosunku materialnoprawnego, na którym oparte jest żądanie powództwa – posługiwania się pojęciem strony procesowej w znaczeniu materialnym oraz procesowym (formalnym). Za stronę w znaczeniu procesowym należy uznać m.in. zarządcę w postępowaniu egzekucyjnym z nieruchomości, a to rzutuje na pozycję kuratora spadku, gdyż do zarządzania spadkiem mają odpowiednie zastosowanie przepisy o zarządcy (art. 667 § 2 k.p.c.). Ten pogląd został podtrzymany w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 10 grudnia 2009 r., III CSK 82/09 ((...) 2010, nr 3, s. 13). Za uznaniem kuratora spadku za zastępcę pośredniego przemawia wyraźne przyznanie mu w art. 780, 788 § 2 i 837 k.p.c. takiej samej pozycji jak zarządcy masy majątkowej i wykonawcy testamentu, którzy zajmują pozycję strony i są uznawani za zastępców pośrednich. Pozycję strony kuratorowi spadku ustawodawca przyznał także w art. 180 § 1 i art. 458 § 2 k.p.c. oraz – przez odesłanie przewidziane w art. 667 § 2 k.p.c. – w art. 935 § 1 k.p.c.

Wobec powyższego nie budzi wątpliwości możliwość uznania za stronę pozwaną kuratora nieobjętego spadku po R. W., w sytuacji gdy tenże zmarł.

W tym miejscu należy przejść do oceny zgłoszonego przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia części roszczeń strony powodowej, tj. zaliczek w wymagalnych do dnia 11 kwietnia 2013 r. (zgodnie z zarzutem pozwanej zaprezentowanym w piśmie z dnia 22 grudnia 2016 r. – k. 207-208).

Zgodnie z art. 117 § 1 k.c. roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Przedawnienie polega na tym, iż po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, powołując się na upływ tego czasu, o ile wcześniej nie zrzekł się korzystania z tego zarzutu (art. 117 § 2 k.c.).

Przepisy o przedawnieniu mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność, dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strony pozostawałyby przez dziesiątki lat w niepewności co do swej sytuacji prawnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 12 lutego 1991 r., III CRN 500/90, OSNCP 7-8/92, poz. 137, a także St. Rudnicki, Komentarz do kodeksu cywilnego. Księga pierwsza. Część pierwsza, Wydawnictwo Prawnicze Lexis Nexis, Wydanie 6, Warszawa 2004, s. 436).

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Na potrzeby wykładni art. 118 k.c. można przyjąć, że roszczenie o świadczenie okresowe musi charakteryzować się następującymi cechami: przedmiotem świadczenia muszą być pieniądze lub rzeczy oznaczone rodzajowo, w ramach jednego i tego samego stosunku prawnego dłużnik ma spełnić wiele świadczeń jednorazowych, spełnienie tych świadczeń następuje w określonych regularnych odstępach czasu, świadczenia te nie składają się na pewną z góry określoną całość. (tak A. Jedliński, Komentarz do art. 118 k.c. Lex 2012).

Uznać należało, że zaliczki wnoszone na poczet kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej noszą cechy świadczeń okresowych, albowiem stanowią świadczenia spełniane w pieniądzu, na podstawie tego samego stosunku prawnego – wynikają z prawa własności lokalu i współwłasności nieruchomości wspólnej, każde ze świadczeń jest płatne odrębnie w ustalonym terminie, świadczenia nie składają się na jedną z góry określoną całość (co jest charakterystyczne dla świadczeń płatnych w ratach) i z założenia winny być uiszczane regularnie do 10 – ego dnia każdego miesiąca. Ta ostatnia okoliczność sama w sobie może stanowić podstawę do oceny, iż zaliczki wnoszone na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną mają charakter świadczeń okresowych.

Bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne (art. 120 § 1 k.c.). Roszczenie staje się zaś wymagalne po upływie terminu do jego spełnienia. Wymagalność roszczenia należy łączyć z nadejściem ostatniego dnia pozwalającego dłużnikowi spełnić świadczenie zgodnie z treścią zobowiązania.

W rozpoznawanej sprawie termin wymagalności roszczeń – w oparciu o treść art. 15. ust. 1 w/w ustawy o własności lokali – przypada 11-go dnia każdego miesiąca, albowiem na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną właściciele lokali uiszczają zaliczki w formie bieżących opłat, płatne z góry do dnia 10 każdego miesiąca.

Wskazać należy, iż strona powodowa żądanie zapłaty zaległych zaliczek za okres od listopada 2010 r. do października 2011 r. (tj. kwoty 9.356,16 zł) zgłosiła w pozwie z dnia 7 listopada 2011 r. Zaś żądanie zapłaty zaliczek za okres od listopada 2011 r. do kwietnia 2015 r. (tj. kwoty 33.139,95 zł) oraz za okres od maja 2015 r. do lipca 2016 r. (tj. kwoty 9.903,55 zł) zgłosiła w piśmie modyfikującym powództwo wniesionym 28 września 2016 roku.

Co do kwoty pierwotnie żądanej w niniejszym postępowaniu należy stwierdzić, iż pozew został wniesiony w dniu 7 listopada 2011 r., tym samym należności dochodzone za okres od dnia listopada 2010 r. do października 2011 r. nie mogły ulec przedawnieniu.

Co zaś dotyczy kwoty żądanej już po dokonaniu modyfikacji powództwa, tj. roszczenia za okres od listopada 2011 r. do lipca 2016 r. uznać należało, iż zgłoszone zostały w dniu 28 września 2016 r., tym samym w zakresie należności za okres od listopada 2011 r. do września 2013 r. bieg terminu przedawnienia upłynął. Skoro jednak pozwana zgłosiła zarzut przedawnienia do roszczeń wymagalnych do kwietnia 2013 r., uznano zarzut przedawnienia za zasadny co do roszczeń zaliczkowych za okres od listopada 2011 r. do kwietnia 2013 r. Tym samym roszczenia za okres od maja 2013 r. do lipca 2016 r. należało zasądzić. Należy mieć bowiem na uwadze, że wpływ przedawnienia Sąd w postępowaniu cywilnym bada wyłącznie na zarzut zgłoszony przez stronę. Jest to uprawnienie dłużnika do uchylenia się od odpowiedzialności, z którego wszakże może on skorzystać ale nie musi. Zatem jeśli ów zarzut zgłoszony przez profesjonalistę jakim z racji wykonywanego zawodu jest kurator – dotyczy konkretnie wskazanego okresu należy w ocenie Sądu uwzględnić go li tylko w tych granicach, albowiem najwyraźniej w pozostałym zakresie wolą dłużnika (tu reprezentującego jego interesy kuratora) jest zapłata należności w pozostałym zakresie.

W tym miejscu należało odnieść się do zarzutu strony powodowej twierdzącej, iż bieg przedawnienia żądanych roszczeń uległ przerwaniu w związku ze złożeniem w dniu 4 listopada 2015 r. do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozwu przeciwko Z. S. o zapłatę kwoty 33.139,95 zł tytułem nieuiszczonych opłat eksploatacyjnych za przedmiotowy lokal za okres listopad 2011 – maj 2015.

Przypomnieć należy, iż co prawda nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 20 listopada 2015 r. w sprawie VI Nc-e (...) Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie orzekł zgodnie z żądaniem ówczesnego pozwu. Na skutek jednak złożonego sprzeciwu od nakazu zapłaty – tenże nakaz zapłaty utracił moc, zaś sprawa została przekazana do rozpoznania do Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie. Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 r. w sprawie VI C 496/16 Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie z kolei umorzył owe postępowanie w sprawie z uwagi na niezuzupełnienie braków formalnych pozwu złożonego w (...), tj w trybie art. 505³⁷ k.p.c.

Zgodnie z art. 123 pkt 1 kc bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Wytoczenie powództwa także w elektronicznym postępowaniu upominawczym z pewnością przesłanki z tego przepisu spełnia. Kodeks cywilny bowiem wymaga, aby czynność była podjęta „bezpośrednio w celu” dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia oznaczonego roszczenia. Wniesienie pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym jest czynnością powziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia, jednak nie zawsze jest on skuteczny. Tymczasem art. 123 § 1 pkt 1 kc zakłada obiektywną skuteczność, to znaczy zdolność czynności do osiągnięcia tego celu, np. zgłoszenie w procesie uzasadnionego zarzutu potrącenia albo złożenie wniosku o zawezwanie do próby ugodowej przed wniesieniem pozwu (art. 184 - 186 k.p.c.). Pozew jako czynność, o której mowa w art. 123 § 1 pkt 1, przerywa przedawnienie tylko wtedy, gdy został wniesiony skutecznie, to znaczy przez osobę, której przysługuje czynna legitymacja prawnomaterialna oraz zdolność sądowa i procesowa, a stroną przeciwną jest osoba mająca bierną legitymację prawnomaterialną: obie strony muszą więc być podmiotami stosunku prawnego, którego pozew dotyczy. W niniejszej sprawie powódka wprawdzie wniosła pozew i otrzymała nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, jednak pozwany wniosł skutecznie przeciw od tego nakazu zapłaty, co spowodowało jego utratę mocy i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie do postępowania zwyczajnego. Aby w tej sytuacji wniesiony w elektronicznym postępowaniu upominawczym pozew mógł odnieść zakładany skutek tzn. nastąpiło rozpoznanie sprawy i rozstrzygnięcie powódka winna usunąć braki formalne pozwu w trybie art. 505³⁷ kpc, czego jednak - jak wynika z ustalonego w sprawie stanu faktycznego - nie zrobiła. Bezczynność powódki spowodowała umorzenie postępowania zamiast jego merytorycznego rozstrzygnięcia dlatego też nie można uznać, że wniesienie pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym stanowiło w tym konkretnym przypadku czynność przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia.

Powódka powołała się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 21 listopada 2013 roku III CZP 66/13, wskazując, że zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez każdą czynność przed sądem przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia.

Taką czynnością procesową jest wniesienie przez powódkę pozwu co do roszczenia nim objętego, a zatem także pozwu nakazowego w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Postępowanie elektroniczne jest odmianą postępowania upominawczego; odróżnia je wprowadzenie formy elektronicznej dokonywania czynności procesowych zarówno przez sąd, jak i przez powódkę, a w ograniczonym zakresie także pozwanego (...) w tym wypadku, w przeciwieństwie do uregulowania dotyczącego zwrotu nieuzupełnionego pozwu (art. 130 § 2 k.p.c.), umorzenia postępowania zawieszono (art. 182 § 2 k.p.c.) i cofnięcia pozwu (art. 203 § 2 k.p.c.), brak zastrzeżenia, że pozew nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Skoro więc wniesienie pozwu nakazowego w elektronicznym postępowaniu nakazowym wywołuje przerwę biegu przedawnienia i brak unormowania, że w razie umorzenia tego postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 in fine k.p.c. pozew wniesiony nie wywołuje skutków materialnych, to istnieje podstawa do przyjęcia a contrario wniosku, że przez umorzenie postępowania materialne skutki jego wniesienia nie zostają unicestwione. Poza tym przepisy kodeksu postępowania cywilnego stanowiące, że pozew nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa, mają charakter wyjątkowy, gdyż wprowadzają odstępstwa od generalnej zasady, że pozew wywołuje wszystkie skutki prawne, które wynikają z ustawy, a więc także przerwanie biegu przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.).

Skoro w omawianej regulacji ustawodawca nie przewidział kolejnego wyjątku, to nie można go tworzyć w ramach zabiegów interpretacyjnych opartych na wykładni funkcjonalnej, pozostających w opozycji do wykładni językowej i systemowej art. 505³⁷ § 1 k.p.c. (...) przyczyny umorzenia postępowania na podstawie art. 505³⁷ k.p.c. nie są identyczne, jak w przypadku zwrotu pozwu na podstawie art. 130 § 2 k.p.c. Wezwanie na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. - jak podniesiono w literaturze - jest także związane z wymaganiami (ciężarem procesowym) przedstawienia przez powoda wszystkich twierdzeń i dowodów pod rygorem utraty prawa ich powoływania w toku dalszego postępowania.

Poza tym w piśmiennictwie dominuje pogląd, że postępowanie przed sądem właściwości ogólnej jest kontynuacją postępowania w sprawie, skoro więc elektroniczny pozew otrzymał bieg, to można przyjąć, że czynność ta jako zmierzająca bezpośrednio do dochodzenia roszczenia zachowała swą skuteczność. Przekonuje także wyrażony w literaturze pogląd, że umorzenie postępowania ze względu na niewykonanie przez powoda wezwania do uzupełnienia pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym dokonane po przekazaniu sprawy sądowi właściwości ogólnej nie powoduje ustania materialnoprawnych skutków związanych z jego wniesieniem. W ocenie powódki w ślad za Sądem Najwyższym wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym zakończonym umorzeniem postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. przerywa bieg terminu przedawnienia.

Nie sposób zgodzić się z tym stanowiskiem. Jak słusznie wskazał T. P. w glosie krytycznej do tego orzeczenia elektroniczne postępowanie upominawcze, jakkolwiek stanowiące jedno z kodeksowych szczególnych postępowań procesowych, z racji swojej formy oraz szczególnych odrębności proceduralnych, cechuje się znaczącymi odrębnościami od innych postępowań wpisujących się tradycyjny nurt postępowań cywilnych.

Nie przytaczając obszernej treści uzasadnienia glosy, z którą w całości Sąd w składzie rozpoznającym sprawę się zgadza należy podnieść za glosatorem, że w aktualnie obowiązującym stanie prawnym podstawą umorzenia postępowania w trybie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. z przyczyn formalnych jest niewykazanie przez wnoszącego pozew umocowania i nieprzedłożenie pełnomocnictwa pochodzącego od powoda. Niewykazanie zaś umocowania lub nienależyte pełnomocnictwo oznaczają, że pozew wniosła osoba nieuprawniona. Jest to okoliczność skutkująca nieważnością postępowania (art. 379 pkt 2 k.p.c.) oraz ustawowa przesłanka wznowienia postępowania (art. 401 pkt 2 k.p.c.). Obecnie podstawę umorzenia postępowania w trybie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. stanowi – po przekazaniu sprawy na podstawie art. 505³³ § 1 oraz art. 505³⁴ § 1 – nieuiszczenie opłaty uzupełniającej od pozwu. Na gruncie zaś art. 126² § 1 k.p.c. sądowi nie wolno podjąć żadnej czynności na skutek pisma, od którego nie została uiszczona należna opłata. W obowiązującym stanie prawnym ustawodawca przewiduje zatem umorzenie postępowania w trybie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. w tych przypadkach, w których postępowanie sądowe toczyć się nie może, bo byłoby to sprzeczne z podstawowymi zasadami proceduralnymi. Innymi słowy, na gruncie obecnego art. 505³⁷ § 1 k.p.c. do umorzenia postępowania dochodzi z powodu takich braków pozwu, które w sposób bezwzględny uniemożliwiają podejmowanie przez sąd czynności w sprawie – z racji braku fiskalnego pozwu lub niewykazania umocowania. Nie są to więc nawet tylko odpowiedniki określonych w art. 130 § 1 i 2 k.p.c. braków formalnych pisma, które uniemożliwiają nadanie sprawie dalszego biegu, lecz zwłaszcza brak należytego umocowania stanowi wręcz kwalifikowany mankament pozwu, którego nieusunięcie musi skutkować niemożnością przeprowadzenia postępowania, a gdyby do tego doszło, to postępowanie to byłoby nieważne. Dlatego też tym bardziej należy przyjąć, że umorzenie postępowania w trybie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. jest surogatem zwrotu pozwu w trybie art. 130 § 1 i 2 k.p.c., a zatem w drodze analogii legis zastosowanie powinien znajdować tu skutek w postaci niewywoływania przez niego żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa.

Ustawa przewiduje, poza art. 505³⁷ § 1 k.p.c., możliwość formalnego umorzenia postępowania pierwszoinstancyjnego w trzech zasadniczych przypadkach: cofnięcia ze skutkiem prawnym pozwu (art. 203 § 1 k.p.c. w zw. z art. 355 § 1 k.p.c., art. 332 § 2 k.p.c.), niedopuszczalności lub zbędności wyrokowania (art. 355 § 1 in fine k.p.c.) oraz niepodjęcia zawieszzonego postępowania (art. 182 § 1 k.p.c., art. 428 § 2 k.p.c.). W przypadkach umorzenia postępowania z powodu cofnięcia pozwu i niepodjęcia zawieszzonego postępowania kodeks postępowania cywilnego wprost statuuje skutek prawny w postaci niewywoływania przez pozew skutków, jakie ustawa z tym faktem wiąże (art. 182 § 2 k.p.c., art. 203 § 2 k.p.c., art. 428 § 2 k.p.c.). Należy więc postawić tezę, że ustawodawca uznaje niewywoływanie przez pozew skutków prawnych za normalne, typowe następstwo umorzenia postępowania, zwłaszcza wówczas, gdy jest to zależne od postępowania samych stron. Jest przy tym niewątpliwe, że nieusunięcie braków formalnych lub fiskalnych pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym jest okolicznością zależną od powódki.

Glosator podkreślił, że podobny jest skutek prawny odrzucenia pozwu. W literaturze przyjmuje się również, mimo braku wprost uregulowania ustawowego w tym zakresie, że „odrzucenie pozwu niweczy przerwanie biegu

przedawnienia będące skutkiem wniesienia powództwa. Zwraca się przy tym uwagę, że to nie sam fakt odrzucenia, lecz przyczyny, dla których odrzucenie jest przewidziane, decydują o niedopuszczalności przypisania skutku czynności wierzyciela i – w konsekwencji – niezakłóconym biegu przedawnienia (P. Machnikowski (w:) Kodeks cywilny..., red. E. Gniewek, t. I, s. 426; podobnie B. Kordasiewicz [w:] System Prawa Prywatnego, t. II, s. 613, 614)" (cyt. M. Szafnicka-Pyziak, Komentarz do art. 123 k.c., LEX 2009).

Powyższe argumenty prowadzą do wniosku, że w istocie każdy przypadek formalnego zakończenia postępowania, wywołanego powództwem obejmującym określone roszczenie, a więc zwrot pozwu, odrzucenie pozwu oraz umorzenie postępowania, prowadzą do nieistnienia skutku materialnoprawnego w postaci przerwania biegu przedawnienia tego roszczenia w trybie art. 123 § 1 pkt 1 k.c. Można wręcz postawić tezę, że z systemowego punktu widzenia istnieje swoiste domniemanie, iż jedynie prawidłowe z formalnego punktu widzenia wytoczenie powództwa może prowadzić do uznania go za czynność skutecznie prowadzącą do przerwy biegu przedawnienia. Zaprezentowane, dominujące poglądy przedstawicieli doktryny prawniczej wyrażają jednocześnie „intuicyjne”, powszechne poczucie, że nawet w braku wyraźnego uregulowania prawnego w tym zakresie, nie sposób przyjąć odmiennego toku rozumowania.

Reasumując powyższe rozważania, stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale III CZP 66/13 jakoby brak unormowania wprost, że w razie umorzenia postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 in fine k.p.c. pozew wniesiony nie wywołuje skutków materialnych nie może się zatem ostać już choćby dlatego, że ustawa nie określa wprost skutków czy też braku skutków pozwu odrzuconego a pomimo to powszechnie uważa się, iż pozew taki skutków nie wywołuje.

Dlatego też mając na uwadze powyższą argumentację należy przyjąć, że wytoczenie powództwa w elektronicznym postępowaniu upominawczym, zakończonym umorzeniem postępowania na podstawie art. 505³⁷ § 1 k.p.c., nie przerywa biegu terminu przedawnienia roszczenia objętego tym pozwem.

Tym samym zarzut przedawnienia podniesiony przez stronę pozwaną należało uznać za skuteczny w części dotyczącej zaliczek od listopada 2011r. do kwietnia 2013r.

Uwzględniając ponadto fakt, iż świadczeniem okresowym są również odsetki, uznać należy, że przedawnieniu uległy nie tylko należności główne wyżej wymienione, lecz także odsetki za opóźnienie w zapłacie poszczególnych kwot. W wyroku z dnia 9 czerwca 2005 r., III CK 619/04, Sąd Najwyższy wskazał, że odsetki za opóźnienie traktować należy jako świadczenie okresowe w rozumieniu art. 118 k.c., a z upływem trzyletniego terminu przedawnienia, w tym przepisie ustanowionego, przedawniają się wszystkie roszczenia o odsetki za opóźnienie, zarówno wykazujące związek z prowadzeniem działalności gospodarczej, jak i związku takiego nie wykazujące. Z kolei w wyroku z dnia 24 maja 2005r., V CK 655/04 , LEX nr 152449, Sąd Najwyższy wskazał, że roszczenie o odsetki za opóźnienie przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego.

Reasumując przedawnieniu uległo żądanie zapłaty zaliczek za okres od listopada 2011 r. do kwietnia 2013 r., nie przedawniły się zaś roszczenia zaliczkowe za okresy od listopada 2010 r. do października 2011 r. oraz od maja 2013 r. do lipca 2016 r.

Powodowa wspólnota mieszkaniowa podnosiła również zarzut wystąpienia w niniejszym postępowaniu zawieszenia biegu przedawnienia z uwagi na śmierć pozwanego R. W. – na okres od śmierci tegoż do dnia ustanowienia kuratora nieobjętego spadku po nim - powołując się na art. 121 pkt 4 k.c.

Stosownie do treści art. 121 pkt 4 k.c. bieg przedawnienia nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu m.in. co do wszelkich roszczeń, gdy z powodu siły wyższej uprawniony nie może ich dochodzić przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw danego rodzaju - przez czas trwania przeszkody. W doktrynie i judykaturze przyjmuje się, że siłą wyższą odróżnia od zwykłego przypadku (casus) to, że jest to zdarzenie nadzwyczajne, zewnętrzne i niemożliwe do zapobieżenia. Należą tu zwłaszcza zdarzenia o charakterze katastrofalnych działań przyrody i zdarzenia nadzwyczajne w postaci zaburzeń życia zbiorowego, jak wojna, zamieszki krajowe itp., a także w pewnych przypadkach akty władzy publicznej, którym nie może przeciwstawić się jednostka (tak W. Czachórski, A. Brzozowski,

M. Safjan, E. Skowrońska-Bocian, *Zobowiązania - zarys wykładu*, Warszawa 2002, s. 247). Okoliczności wskazanych przez powódkę nie można uznać za siłę wyższą nie jest nią bowiem śmierć dłużnika i oczekiwanie na ustalenie kręgu spadkobierców. Powódka miała świadomość śmierci R. W. właściwie od chwili jego faktycznego zgonu (vide zeznania świadka H. G., I. P.), wiedziała również, że nikt nie objął spadku po nim. Powódka nie musiała zatem czekać z wnioskiem o ustanowienie kuratora spadku po tymże, aż do chwili ustalenia, że R. W. nie pozostawił po sobie spadkobierców. Podkreślić należy również, że kurator nieobjętego spadku po pozwanym został ustanowiony postanowieniem z dnia 30 maja 2014 r., zaś pozew w (...) został wniesiony dopiero w listopadzie 2015 roku.

W ocenie Sądu nie ma zatem racji powódka twierdząc, że bieg przedawnienia w niniejszym postępowaniu uległ zawieszeniu.

Przesądzenie powyższej kwestii otwiera drogę do rozważań na temat wysokości uzasadnionych roszczeń powodowej wspólnoty mieszkaniowej. Na przedpolu tychże rozważań należy zaznaczyć, że samo istnienie i treść uchwał Wspólnoty Mieszkaniowej z lat 2010 – 2016 ustalających wysokość stawek, na podstawie których była następnie szacowana wysokość miesięcznych zaliczek obciążających właścicieli lokali z tytułu kosztów utrzymania nieruchomości wspólnej nie były w niniejszej sprawie objęte sporem. Nadto strona pozwana nie kwestionowała samego matematycznego wyliczenia, którego wynikiem jest obciążenie pozwanej obowiązkiem zapłaty określonych kwot tytułem miesięcznych zaliczek (pozwana zakwestionowała ich wysokość po raz pierwszy w załączniku do protokołu rozprawy z dnia 14 lutego 2017 r., jednakże z uwagi na złożenie tegoż już po zamknięciu rozprawy Sąd – zgodnie z art. 316 § 1 k.p.c. – stanowisko to pominął).

Ze zgromadzonych w sprawie dokumentów, w szczególności stawek określanych w uchwałach właścicieli lokali oraz rozliczeń konta lokalu nr (...) wynika, że pozwany w okresie od 1 listopada 2010 roku do lipca 2016 r. nie wносił zaliczek na pokrycie kosztów zarządu nieruchomością wspólną na rzecz wspólnoty mieszkaniowej, zaś od grudnia 2011 roku nikt nie czynił tego w jego imieniu bądź w imieniu spadkobierców.

Z dokumentów złożonych do akt sprawy, popartych zeznaniami świadków wynika, że wysokość zaliczek za zarząd, za świadczenia oraz na fundusz remontowy wynosiła w tamtych okresach: - od listopada 2010 r. do czerwca 2011 r. – kwotę 730,02 zł (plus niedopłata za rok 2010 w wysokości 16,84 zł; - od czerwca 2011 r. do listopada 2011 r. – kwotę 729,04 zł; - od grudnia 2011 r. do lipca 2016 r. – kwotę 629,22 zł (minus 26,05 zł nadpłaty za 2011 r., minus 269,93 zł nadpłaty za 2012 r., plus 123,30 zł niedopłaty za 2013 r., minus 67,69 zł nadpłaty za 2014 r., plus 34,41 zł niedopłaty za 2015 r.).

W tej sytuacji, wobec nie uiszczenia powyższych należności przez pozwanego, powstała odpowiedzialność finansowa tegoż względem powodowej wspólnoty mieszkaniowej, który zgodnie z powołanymi przepisami ustawy o własności lokali jest zobowiązany do uczestniczenia w kosztach zarządu związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej, w tym ponoszenia wydatków i ciężarów związanych z utrzymaniem nieruchomości wspólnej oraz kosztów użytkowania lokalu.

Niezasadny okazał się tym samym zarzut pozwanej o nadużycie przez powódkę przysługującego jej prawa podmiotowego w rozumieniu art. 5 k.c.. Zgodnie z tym artykułem, nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego, a takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. W niniejszej sprawie nie można uznać, iż dochodzenie przez powódkę należności związanych z eksploatacją lokalu mieszkalnego stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 5 k.c., tj. że jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem przysługującego jej prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Niewątpliwie wszelkie rozstrzygnięcia prowadzące do redukcji bądź unicestwienia praw podmiotowych z uwagi na treść art. 5 k.c. wymagają ostrożności i bardzo wnikliwego rozważenia wszystkich aspektów rozpoznawanego wypadku. Dlatego dla zastosowania cytowanego artykułu konieczna jest ocena całokształtu szczególnych okoliczności danego wypadku w ścisłym powiązaniu nadużycia prawa z konkretnym stanem faktycznym.

W niniejszej sprawie nie istnieją podstawy do zastosowania art. 5 k.c. i w konsekwencji oddalenia powództwa w zakresie naliczania opłat. Obciążenie pozwanej kosztami opłat związanymi z eksploatacją i utrzymaniem mieszkania należącego do R. W. było zasadne. Co prawda od 21 listopada 2011 roku mieszkanie pozostawało niezamieszkałe, jednak nie ma to znaczenia dla obowiązku ponoszenia kosztów związanych z lokalem. Obowiązek właściciela lokalu uiszczania opłat eksploatacyjnych jest obowiązkiem wynikającym wprost z ustawy i jest związany z własnością danego lokalu – niezależnie od faktu zamieszkiwania w nim, czy też nie. Bezpodstawnym jest obciążanie wspólnoty mieszkaniowej, czy też poszczególnych jej mieszkańców - opłatami za lokal stanowiący odrębną własność, którego właściciel tych opłat nie uiszcza. Zaległości w opłacaniu opłat czynszowych stanowią po śmierci właściciela bowiem dług spadkowy (w ujęciu art. 922 § 1 kc).

Sąd nie znalazł podstaw do zastosowania art. 5 kc również z uwagi na okoliczności śmierci R. W. czy jego sytuacji majątkowej. Kurator oraz świadek I. P. podnosiły, że R. W. zmarł na skutek samobójstwa. Nie jest to jednak wystarczająca przesłanka do uznania, że w niniejszej sprawie należy zastosować art. 5 kc. Nie są bowiem znane przyczyny, dla których R. W. targnął się na własne życie. Nie sposób domniemywać też tych przyczyn. Świadkowie i strony tak naprawdę nie znali sytuacji życiowej, zdrowotnej i finansowej R. W., mogli jedynie przypuszczać na podstawie sporadycznych rozmów, że była taka czy inna. Żaden ze świadków, jak również strony nie znały R. W. bliżej. Poza tym należności dochodzone w niniejszym postępowaniu wynikają z utrzymania nieruchomości wchodzącej w skład spadku po R. W.. Nie sposób przyjąć, że w sytuacji, w której zmarły pozostawił majątek spadkowy, koszty utrzymania tego majątku nie mogą obciążać tego spadku z uwagi na sprzeczność ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem prawa lub zasadami współżycia społecznego. Przeciwnie, w okolicznościach niniejszej sprawy sprzeczne z ww. zasadami wydaje się pokrycie należności związanych z lokalem wchodzącym w skład spadku przez pozostałych członków wspólnoty mieszkaniowej, podczas gdy spadek, bez tych obciążeń przypadnie komuś innemu.

Należy też podkreślić, że z samej istoty instytucji nadużycia prawa podmiotowego wynika, że dokonuje go strona, która wykonując swoje prawo czyni to niezgodnie z zasadami współżycia społecznego lub społeczno-gospodarczego przeznaczenia prawa. Jej zachowanie powinno więc być w pierwszej kolejności i ze szczególną starannością zbadane przez sąd w celu ustalenia, czy zarzucane przez drugą stronę nadużycie prawa wystąpiło (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 lipca 2014 r. I ACa 314/14 LEX nr 1498918). Artykuł 5 k.c. ma na celu zapobieganie stosowaniu prawa w sposób, który prowadzi do wywarcia skutków niemoralnych albo rozmiągających się zasadniczo z założeniem jego ustanowienia (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 14 maja 2014 r. I ACa 221/14 LEX nr 1466886). W okolicznościach rozpoznawanej sprawy, pozwana nie wykazała, iż zachodzą owe wyjątkowe okoliczności uzasadniające przyjęcie, iż strona powodowa nadużywa prawa, dochodząc zapłaty należności za lokal.

Powódka dochodziła zapłaty kwoty 9.356,16 zł tytułem zaliczek należnych za okres od 1 listopada 2010 r. do 30 października 2011 r. Na kwotę tą składała się kwota:

a) należnych kosztów zarządu i świadczeń oraz z tytułu funduszu remontowego w wysokości 8773,16 zł (tj. za listopad 2010 r. – 730,02 zł, za grudzień 2010 r. – 746,86 zł, za styczeń – czerwiec 2011 r. – 730,02 zł, za lipiec – październik 2011 r. – 729,04 zł);

b) należnych odsetek w wysokości 582 zł (tj. za listopad 2010 r. , zaliczka 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 listopada 2010 r. do dnia 6 listopada 2011 r. – 93,86 zł; za grudzień 2010 r. zaliczka 746,86 zł wraz z odsetkami od dnia 11 grudnia 2010 r. do dnia 6 listopada 2011 r. – 88,05 zł; za styczeń 2011 r. zaliczka 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 stycznia 2011 r. do dnia 6 listopada 2011 r. – 78,00 zł; za luty 2011 r. zaliczka 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lutego 2011 r. do dnia 6 listopada 2011 r. – 69,94 zł; za marzec 2011 r. zaliczka 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 marca 2011 r. do dnia 6 listopada 2011 r. – 62,66 zł; za kwiecień 2011 r. zaliczka 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 kwietnia 2011 r. do dnia 6 listopada 2011 r. – 54,34 zł; za maj 2011 r. zaliczka 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 maja 2011 r. do dnia 6 listopada 2011 r. – 46,80 zł; za czerwiec 2011 r. zaliczka 730,02 zł wraz z odsetkami od dnia 11 czerwca 2011 r. do dnia 6 listopada 2011 r. – 38,74 zł; za lipiec 2011 r. zaliczka 729,04 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lipca 2011 r. do dnia 6 listopada 2011 r. – 30,64 zł; za sierpień 2011 r. zaliczka 729,04 zł wraz z odsetkami od

dnia 11 sierpnia 2011 r. do dnia 6 listopada 2011 r. – 22,85 zł; za wrzesień 2011 r. zaliczka 729,04 zł wraz z odsetkami od dnia 11 września 2011 r. do dnia 6 listopada 2011 r. – 14,80 zł; za październik 2011 r. zaliczka 729,04 zł wraz z odsetkami od dnia 11 października 2011 r. do dnia 6 listopada 2011 r. – 7,01 zł).

W ocenie Sądu żądanie zapłaty tejże kwoty jest w pełni zasadne i zasługiwało na uwzględnienie. Zauważyć należało, iż po dokonaniu przez Sąd weryfikacji wysokości żadanego roszczenia ustalił, iż powódka mogła się domagać zasądzenia kwoty 9.380,05 zł (tj. tytułem zaliczek 8.773,16 zł, tytułem odsetek 606,89 zł), na podstawie jednakże art. 321 § 1 k.p.c. Sąd uznał zgodnie z żądaniem pozwu kwotę 9.355,16 zł (tj. tytułem zaliczek 8.773,16 zł, tytułem odsetek 582 zł).

Powódka dochodziła również zapłaty kwoty 33.139,95 zł tytułem zaliczek należnych za okres od listopada 2011 r. do kwietnia 2015 r. Sąd uwzględnił jednakże zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia roszczeń dochodzonych pozwem za okres od listopada 2011 roku do kwietnia 2013 roku wraz z należnymi odsetkami, tj. kwotę 11.129,80 zł tytułem należności głównej (zaliczka za listopad 2011 r. - 729,04 zł, zaliczka za grudzień 2011 r. – 603,17 zł, zaliczki od stycznia 2012 r. do kwietnia 2013 r. – 9.797,59 zł [15 x 629,22 zł + 359,29 zł]) oraz kwotę 6224,04 zł tytułem roszczenia odsetkowego. W tymże zakresie Sąd uznał za nieprzedawnione roszczenie zaliczkowe za okres od maja 2013 r. do kwietnia 2015 r., na kwotę tą składała się kwota należnych kosztów zarządu i świadczeń oraz z tytułu funduszu remontowego w wysokości 15.786,11 zł (tj. 23 x 629,22 zł + 752,52 zł + 561,53 zł).

Powódka dochodziła ponadto zapłaty kwoty 9.903,55 tytułem zaliczek należnych za okres od maja 2015 r. do lipca 2016 r. Na kwotę tę składała się kwota:

a) należnych kosztów zarządu i świadczeń oraz z tytułu funduszu remontowego w wysokości 9.472,71 zł (tj. za 14 x 629,22 zł + 663,63 zł)

b) należnych odsetek w wysokości 430,84 zł (tj. za maj 2015 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 maja 2015 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 57,97 zł; za czerwiec 2015 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 czerwca 2015 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 53,84 zł; za lipiec 2015 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lipca 2015 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 49,70 zł; za sierpień 2015 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 sierpnia 2015 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 45,42 zł; za wrzesień 2015 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 września 2015 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 41,15 zł; za październik 2015 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 października 2015 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 37,01 zł; za listopad 2015 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 listopada 2015 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 32,74 zł; za grudzień 2015 r. zaliczka 663,63 zł wraz z odsetkami od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 30,16 zł; za styczeń 2016 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 stycznia 2016 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 24,38 zł; za luty 2016 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lutego 2016 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 20,76 zł; za marzec 2016 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 marca 2016 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 17,26 zł; za kwiecień 2016 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 kwietnia 2016 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 13,39 zł; za maj 2016 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 maja 2016 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 9,90 zł; za czerwiec 2016 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 czerwca 2016 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 6,15 zł; za lipiec 2016 r. zaliczka 629,22 zł wraz z odsetkami od dnia 11 lipca 2016 r. do dnia 30 lipca 2016 r. – 2,41 zł).

W ocenie Sądu żądanie zapłaty tejże kwoty jest również w pełni zasadne i zasługiwało na uwzględnienie. Zauważyć należało, iż po dokonaniu przez Sąd weryfikacji wysokości żadanego roszczenia ustalił, iż powódka mogła się domagać zasądzenia kwoty 9.914,95 zł (tj. tytułem zaliczek 9.472,71 zł, tytułem odsetek 442,24 zł), na podstawie jednakże art. 321 § 1 k.p.c. Sąd uznał zgodnie z żądaniem pozwu kwotę 9.903,55 zł (tj. tytułem zaliczek 9.472,71 zł, tytułem odsetek 430,84 zł).

Wobec powyższego na rzecz powodowej wspólnoty mieszkaniowej należało zasądzić kwotę stanowiącą sumę w/w kwot, tj. kwotę 35.044,82 zł. W pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone z uwagi na przedawnienie części roszczeń strony powodowej (punkty I i II wyroku).

W zakresie żądania zasądzenia dalszych odsetek Sąd orzekł również na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c. Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Termin spełnienia świadczenia w postaci zaliczki na poczet kosztów zarządu nieruchomości wspólną został oznaczony przez cytowany na wstępie przepis art. 15 ust. 1 u.w.l. i przypada na 10 dzień każdego miesiąca, za który zaliczka jest wnoszona. Każda z zaliczek uiszczanych na konto Wspólnoty na poczet kosztów zarządu nieruchomością wspólną ma odrębny termin wymagalności, a w konsekwencji odsetki od nieterminowo uiszczanych zaliczek winny być naliczane odrębnie od dnia przypadającego po dniu wymagalności poszczególnych zaliczek (tj. od 11 – ego każdego miesiąca kalendarzowego).

Powód skapitalizował odsetki i żądał dalszych odsetek od zaległości i odsetek skapitalizowanych. Żądanie w tym zakresie znajduje oparcie w art. 482 § 1 kc w myśl którego od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwa, chyba że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłużnej sumy. Co do kwoty dochodzonej pierwotnie w niniejszym postępowaniu (9.355,16 zł – należności za okres listopad 2010 – październik 2011) powód prawidłowo określił datę dalszych odsetek jako datę wniesienia pozwu. W tym zakresie odsetki zostały zasądzone zgodnie z żądaniem od dnia 7 listopada 2011 roku. W odniesieniu do rozszerzonego powództwa powód wniósł o zasądzenie odsetek od kwoty 33.139,95 zł od 4 listopada 2011 roku a od kwoty 9.903,55 zł od dnia 1 sierpnia 2016 roku. Tymczasem pismo modyfikujące powództwo zostało wniesione 28 września 2016 roku i dopiero od tej daty powód mógł żądać dalszych odsetek. Dlatego Sąd orzekł odsetki od kwoty 9.903,55 zł od dnia 28 września 2016 roku i w pozostałym zakresie roszczenie odsetkowe co do tej kwoty oddalił. Odnosząc się do kwoty 33.139,95 zł nie sposób uwzględnić żądanie jakichkolwiek odsetek od daty 4 listopada 2011 roku, skoro na kwotę tę składają się należności od listopada 2011 (a więc pierwsza wymagalna 11 listopada 2011 roku) do kwietnia 2015 roku. Dlatego też w przypadku tych należności odsetki zostały zasądzone od każdej miesięcznej należności oddzielnie, bez ich kapitalizacji. Z treści bowiem rozszerzenia powództwa nie sposób wywieść, czy w istocie powodowi chodziło o kapitalizację czy też nie.

Odsetki podlegały, ze względu na zmianę treści art. 481 k.c., rozbiciu na okresy do 31 grudnia 2015 r. i od 1 stycznia 2016 r. Artykuł 56 Ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830) znajduje, w ocenie Sądu, zastosowanie do odsetek za opóźnienie. Norma ta nakazuje rozliczać wartość odsetek należnych za okres do dnia wejścia w życie na podstawie przepisów sprzed nowelizacji, tj. wedle dotychczasowej stopy odsetek ustawowych określonej zgodnie z art. 359 § 2, § 3 k.c. i wydanego na jego podstawie Rozporządzenia. Za okres po wejściu w życie nowelizacji w stosunku do odsetek ustawowych zastosowanie znajduje zaś art. 481 § 2 k.c. w brzmieniu po nowelizacji. Takie rozumienie przepisu przejściowego sprawia, że koniecznym jest, wobec istnienia po 1 stycznia 2016 r. dwóch rodzajów odsetek ustawowych, dookreślenie, że obowiązkiem pozwanego po tym dniu jest zapłata odsetek ustawowych za opóźnienie.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd zawarł w punktach III. – V. wyroku tak mając na uwadze okoliczności przedmiotowej sprawy jak i proporcje, w jakich strony utrzymały się ostatecznie ze swoimi żądaniami. O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. znosząc je wzajemnie pomiędzy stronami (punkt V. wyroku). W punkcie III. i IV wyroku Sąd nakazał na podstawie art. 83 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych pobrać od stron na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. kwoty tytułem nieuiszczonej opłaty od rozszerzonego powództwa, tj. od powódki nakazał pobrać kwotę 373,74 zł – uwzględniając kwotę uiszczoną wraz z pierwotnym pozwem, zaś od Z. S. – kuratora nieobjętego spadku po R. W. nakazał pobrać kwotę 1.752,26 zł.

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć adw. Z. S. - kuratorowi nieobjętego spadku po R. W. (bez pouczenia);

2. po uprawomocnieniu się wyroku wyłączyć akta I Co 2646/15.